

En lue erityisesti kirjoja enkä tosiaankaan ole kirjoittaja joten anteeksi jos teksti on aivan hirveä :D Olen miettinyt pitkään tätä tarinaa ja väsäsin ekan osan jonka ajattelin laittaa tänne. Parempi näyttää muillekin ja saada palautetta niiltä jotka oikeasti kirjoittavat, kuin vain mieltä onko tämä hyvä vai ei. Ajattelin tehdä hieman "modernin fantasian" tyyllisen tarinan, mutta en ole varma tuleeko se esille hyvin tekstissä, ainakaan vielä. Hyviä lukuhetkiä. ** Alussa Täydellinen olento loi universumin täyttämällä sen galakseilla, tähdillä, planeetoilla ja kuilla. Tämän jälkeen Täydellinen olento loi 100 taivaallista Jumalaa ylläpitämään tasapainoa, joka pitää universumin kasassa. Täydellinen olento antoi Jumalille kaiken viisautensa ja voimansa, ja jokaisella heistä on oma tehtävänsä tasapainon säilyttämisessä. Seuraavaksi Täydellinen olento valitsi planeetan, yhden planeetan jolle hän loi hyvin erikoisia olentoja, ihmisiä. Näille ihmisille Täydellinen olento ei antanut voimaa tai viisautta, vaan erikoisen taidon. Taidon oppia. Viimeisillä voimillaan Täydellinen olento loi Luojan, tarkkailijan, joka pitää universumia silmällä. Ensimmäisen planeetan alussa nämä kolme osapuolta päättivät, että jos planeetta ajautuisi suuntaan joka ei ole hyödyllinen kenellekään heistä, he kutsuisivat Täydellisen olennon takaisin tuhoamaan kaiken ja aloittamaan uudestaan, oppien virheistään. Jokainen osapuoli valitsi yhden ihmisen jolle he antoivat voimansa jotta ne voisivat jonakin päivänä herätä ja yhdistyä luoden Täydellisen olennon uudelleen. Nämä kolme ihmistä laitettiin uneen, jotta heidät voidaan herättää kun heitä todella tarvitaan. Näitä olentoja kutsuttiin kolmeksi Valoksi. Jeneoran Valkoisen kaupungin valtavat, värittömät kerrostalot ilmestyvät taustalle kun Zalghar astuu ulos aikarepeämästä. Ilma rypistyy kasaan paperin tapaan ja hän tulee ulos kuin tyhjästä. Zalghar korjaa hieman paksun, mithrilistä valmistetun vaalean haarniskansa asentoa, se tahtoo aina liikkua kun hän siirtyy. Hän seisoo pitkän käytävän päässä ison puisen oven edessä. Käytävän ikkunoista paistaa sisään kirkas aurinko joka valaisee valkoiset rakennukset ulkopuolella. Hän astuu sisään ovesta. Tilava sali avautuu hänen eteensä. Pitkä puupöytä on asetettu huoneen keskelle ja toisella puolella huonetta on kuninkaan valtaistuin, valmistettu kullasta johon on upotettu timantteja, smaragdeja ja lukemattomia muita arvokkaita jalokiviä. Kirkkaat valot valaisevat avaran salin ja sen seinillä olevat maalaukset, jotka kuvastavat Jumalia. Pöydän ääressä istuu 8 samankaltaisiin haarniskoihin pukeutunutta ihmistä, 5 miestä ja 3 naista, paitsi että Zalghar on ainoa joka pitää kypärää päässään, hieman epämurkavan näköistä sarvekasta kypärää. Kuningas itse on valtaistuimellaan. Hänellä ei ole kruunua tai valtikkaa päällään, vaan normaalimmat hienoimmasta nahkasta valmistetut vaatteet. Kaiken kaikkiaan hän näyttää enemmänkin vain varakkaalta mieheltä kuin mantereiden kuninkaalta. Zalghar huomaa huppupäisen naisen nojailemassa kiviseinää vasten, hän vain seisoo siellä silmät kiinni. "Olet myöhässä," kuningas tokaisee isoon ääneen. Zalghar ei vastaa mitään, vaan ottaa paikkansa toisessa päässä pöytää kuin kuningas. "No niin, kaikki ovat täällä," kuningas sanoo samalla katsellen ympäri pöytää. "Entä ensimmäinen?" Zalghar kysyy hieman hämmentyneen kuuloisena. "Hän ei ole juuri nyt tärkeä." Huppupäinen nainen kävelee pöydän ääreen yhden tyhjän penkin luokse. "Tuomarit, kutsuin teidät tänne yhdestä syystä. Ensimmäistä kertaa sitten sodan 900 vuotta sitten, Jumalat ovat laskeutumassa. Jos emme toimi nyt, planeetan loppu on käsillä." Kolme viikkoa aikaisemmin Igronin höyryävät tornit vilisevät ohitse ja koneistojen rattaat rutisevat joka puolella. Maa siintää ainakin kolmekymmentä kerrosta alempana, kun kerrostalojen välinen sumuinen katu vilahtaa alapuolella vähän väliä. Jack hyppelee katolta toiselle vaivatta iso kassi olallaan. Pieni valonpilke välähtää välillä hänen oikean käden keskisormessaan. Auringon viimeiset purppuraiset säteet paistavat taivaanrannassa, kello on jo

yli 7 illalla ja ei kestä kauaa että se painuu eteläiselle taivaalle. Täysikuu näkyykin jo taivaalla, todella himmeästi tosin. "Pitääpä käydä Von D:n luona ennen kuin painun kotiin," Jack ajattelee. Jack hyppää alas erään kerrostalon katolta. Viisi kerrosta alempana hän nappaa ikkunalaudasta kiinni ja heilauttaa itsensä avonaisesta ikkunasta sisään tupakan ja viinan hajuiseen huoneeseen, joka on huonosti valaistu ja täynnä papereita. Valo välähtää hänen sormessaan. Jack katsoo huoneen nopeasti läpi. "Ei täällä." Hän oikaisee nahkatakkinsa, ja heittää tuolilla olevan kasan papereita lattialle, ehkä tärkeitäkin mutta ei häntä kiinnosta. Hän käy äkkiä läpi pienen minijääkaapin huoneessa mutta ei löydä mitään. Ei ainakaan mitään tuoretta hajusta päätellen. Jack rojahtaa nojatuoliin ja alkaa pyörittää itseään ottaen jaloilla vauhtia pöydästä, seinästä, jossa on todella rumat beigen väriset tapetit, ja mistä tahansa mikä sattuu hänen jalkojensa tielle. Pari paperitornia ja huterä pöytä kaatuu mutta hän vain sulkee silmänsä. Yrittää rauhoittua. Hetken päästä ovi aukeaa, joku astuu eteishuoneeseen. Jack kaataa taas jotakin josta pääsee aikamoinen ääni. "Auta armias Jack jos sinä taas hajotat paikkoja!" Matala ja äreä miehen ääni kuuluu oven takaa, mutta ketään ei näy ikkunasta. "Moro, D," Jack huudahtaa yhä pyörittäen tuolia. Ovi aukeaa, ja melko lyhyt ja pullukka mies kävelee sisään tupakka suussa, sormissaan kymmenestä viiteentoista sormusta, joissa kaikissa on samantapainen sileä pikkukivi, melkein kaikki erivärisiä. "Mistä arvasin?" Jack pysäyttää tuolin nousten samalla istumaan kunnolla. "Tulin hakemaan palkkaa. Painun sitten kotiin tekemään ruokaa." "Mistä hyvästä?" Von D kysyy selvästi vihasena. Hän tallustelee pöytänsä ääreen ja istuu paperikasan taakse, jota hän siirtää hieman jotta pystyisi huutamaan suoraan Jackille. "Rikoit taas lähetyksiä. 5 kappaletta! Vie paketti seuraavalla kerralla perille ehjänä, jumalauta." Von D vetää syvät henkoset tupakastaan, jonka hän sitten tumppaa tuhkakuppiin. "Mene kouluun, Jack. Olet jo 17." "Huomenna 17." "Ihan sama." "Mistä rahat?" Jack alkaa taas pyöriä tuolilla, tosin vähän hitaammin kuin aikaisemmin. "Aseisiin ne valtion varat menee, Medelin marssii kohta sotaan ja mitä veikkaat Tantaluksen sitten tekävän?" "Jos sillä miehellä on yhtään järkeä päässä hän vie sotansa muualle meistä." "Mylar on hänen kotinsa, ei hän päästä heitä tänne koskaan." "Idiootteja kaikki... Saat rahasi yhdellä ehdolla." Von D nousee tuoliltaan ja tallustelee takahuoneeseen joka on täynnä paketteja. Hetken päästä hän tuo, tai pikemminkin raahaa mukanaan isoa miekkaa. Iso ei edes ole liioittelua, miekan nahkainen huotra on lähes 2 metriä pitkä ja leveydeltään yli puoli metriä. "Vie tämä perille niin saat rahat, pitäisi olla puoli kahdeksalta keskustan kellotornin katolla." "Katolla?" Jack kysyy hämmentyneenä ja naurahtaa hieman. "Miksi katolla?" "Yritä nyt viedä se, muut eivät saaneet nostettua sitä tarpeeksi mutta kokeile sinä. Asiakas antoi ylimääräistä jotta toimitettaisi se nopeasti." Jack nousee tuoliltaan ja kävelee Von D:n luokse. Hän nappaa miekan kahvasta kiinni valmistautuen vetämään. Hän nostaa miekan horjahtaen hieman taaksepäin, hän kiskaisi kaikella voimallaan odottaen jotakin raskasta, mutta saa nostettua sen helposti ylös. "Eihän tämä ole painava. Mitä höpötät? Kevyempi kuin omani." Jack ottaa miekkansa, jossa on valkoinen huotra, vyöltään ja vertailee niiden painoa. Toinen on yli 2 metriä pitkä, kun taas toinen vain noin metrin pituinen normaali miekka. Von D raapii päätään kummastuksissaan, tai täiden takia ottaen huomioon hänen hiustensa kunnon. "Me ei poikien kanssa saatu sitä millään kannettua." Jack ottaa miekan ulos huotrasta, mutta huomaa, että miekka on katkennut noin puolesta välistä. "Rikki... Ja vielä näin hyvä terä." Kultaisen keltainen metalli tai metallintapainen aine heijastaa ikkunasta tulevan heikon valonsäteen voimakkaasti ympäri huonetta valaisten koko läävän. Jack kokeilee miekan terää, joka on todella terävä. Hän tekee haavan sormeensa vain koskettaessaan sitä hieman. "No niin, vie se äkkiä, kello on jo vartin yli seitsemän," Von D ärähtää Jackille. Jack kiinnittää miekan selkäänsä huotrassa olevan vyön avulla. "Nähdään huomenna." Jack vilkuttaa D:lle

hypäten sitten suoraan ikkunasta alas ruuhkaiselle kadulle. Hän tippuu alaspäin yli kaksikymmentä kerrosta maahan asti turvallisesti. Maa tärähtää hieman mutta kadulla olevat ihmiset eivät erityisesti välitä, vilkaisevat vain kuin se olisi jokapäiväistä ja jatkavat matkaansa. Valo välähtää hänen sormessaan. Jack lähtee juoksemaan ihmismassojen keskellä todella nopeasti, melkein yhtä nopeasti kuin auto moottoritiellä. Hän juoksee vähän matkaa, kunnes hän hyppää suoraan edessä olevan kerrostalon seinään alkaen juosta sitä pitkin ylöspäin, välillä ottaen lisää vauhtia ikkunalaudasta tai muuta ulokkeesta. Hän juoksee katolle asti ja pysähtyy sitten hetkeksi. Hän katselee ympärilleen etsien kellotornia. Se on melkein suoraan samassa suunnassa mihin hän jo juoksi, ja hän jatkaa matkaa. Ei kestä kauaa kun Jack pääsee kellon läheisyyteen. Tornin kello kumahtaa kerran, sointi on kaunis. Kello on juuri puoli kahdeksan kun Jack hyppää katolle. Aurinko valaisee viimeiset säteensä ennen kuin se katoaa tumman myrskyn taakse horisontissa. Katolla seisoo joku tumma kaapu päällään. Hänen kasvonsa eivät näy, mutta Jack tuntee jotain erilaista hänessä. ”Toin miekan.” ”Kaunis ilta. Täysikuu.” Selvästi mies, mutta ääni on outo, kuin kaksi ääntä puhuisi samaan aikaan. ”Totta. Tarvitsen vielä allekirjoituksen.” ”Kuules, Jack. Jos voisit muuttaa jotain planeetasta, mitä se olisi?” ”Häh?” ”Aika alkaa käydä kohta vähiin. Kun heräät, Medelin on täällä. Mene pohjoiseen, Armadan kylään ja etsi käsiisi Melkor.” ”Herään? Kuule, otatko nyt miekan vai et?” ”Sinulla on sille luultavasti enemmän käyttöä, Jack.” Jack näkee vain välähdyksen, kuin salamavalon, ja mies seisoo yhtäkkiä Jackin edessä. Mies iskee Jackiä rintaan kämmenellään ja hän lentää kellotornin katolta alas. Jackin keuhkot tyhjenevät. Hän haukkoa henkeä, mutta hän vain tippuu maahan menettäen tajuntansa matkalla. Ihmisten huudot täyttävät ilman. Jokin palaa. Maa tärisee ja Jackin päälle ropisee pölyä ja pikkukiviä. Kuuluu räjähdys ja maa järisee taas. Jack nousee äkkiä ylös istumaan. Hänen päänsä vuotaa hieman verta, mutta se ei kiinnosta Jackiä juuri nyt. Muutama sata metriä eteenpäin ainakin neljäkymmentä kerrosta korkea kerrostalo lyyhistyy maahan jättäen ties kuinka monta ihmistä alleen. Kuuluu toinen räjähdys, paljon lähempää, ja ylempää. Jack huomaa olevansa kellotornin juurella ja nousee äkkiä ylös, ottaen keltaisen miekan mukanaan. Tornin huippu räjähtää ja koko rakennus on kaatumassa Jackin päälle. Hän juoksee äkkiä pois. Tornin huippu ja kello rymähtävät maahan ja Jack hyppää äkkiä päästäkseen mahdollisimman kauas. Pölypilvi pöllähtää Jackin ja kourallisen verran muiden ihmisten yli. Jack näki ainakin kaksi jäävän alle. ”Mitä hittoa täällä tapahtuu!” Jack juoksee äkkiä katolle ja katselee ympärilleen. Ihmisiä juoksee paniikissa joka puolella ja kaupungin pohjoisessa osassa leimuaa isot liekit jotka polttavat tehtaita. Joka puolelta kuuluu räjähdysä, luultavasti tehtaista tulevasta savusta ja kemiallisista aineista johtuvia... Ainakin osa, sillä Jack kuulee moottoreiden jyrinää. Jättimäinen hopeinen ilmalaiva näkyy kaupungin pohjoisosassa liekeistä lähtevän savun seasta. ”Medelin...” Jack puristaa kätensä vihoissaan nyrkkiin, kynnet painautuvat hieman ihoon josta tippuu pari pisaraa verta. ”Maagit on päässeet kaupunkiin. Täytyy päästä Tantaluksen luokse.” Jack lähtee heti hyppelemään itään päin, aivan kaupungin laitamilla olevaa hylättyä kirkkoa kohti. Ilmalaivoja lähtee tusinoittain pois kaupungista, ne näyttävät pääsevän pois ongelmitta, viholliset eivät näytä ampuvan niitä alas. Jack on melkein kirkolla kun hän kuulee räjähdys lähempää. Hän näkee 4 Medelinin maagia, raskaisiin panssareihin sonnustautunutta sotilasta. Niiden ympärillä on kasa ruumiita, mutta myös 2 muuta, mies ja nainen, jotka näyttävät olevan yhä elossa. ”Ei tähän olisi aikaa...” Jack kääntää heti suuntaansa kohti maageja. Hän hyppää katolta alas suoraan yhtä maagia kohti. Hän vetäisee sysimustateräisen miekan huotrastaan ja tippuessaan iskee miekan syvälle maagin kaulassa olevasta aukosta sisään. Terä uppoaa helposti pehmeään lihaan. Sotilas kaatuu heti maahan kuolleena. Ennen kuin muut maagit ehtivät älyt, mitä tapahtui, Jack syöksyy

salamannopeasti toisen maagin luokse ja työntää miekkansa sotilaan kurkusta sisään ja niskasta ulos. Yksi maageista napsauttaa sormiaan ja valo hänen kädessään välähtää. Jack salamannopeasti vetäisee juuri kuolleen maagin eteensä. Yhtäkkiä iso räjähdys ilmestyy melkein Jackin jalkojen alla. Hän lentää ruumiin kanssa suoraan talon tiiliseinään, mutta hän saa otettua jaloillaan vastaan, ja ruumis esti paineaaltoa ja liekkejä vahingoittamasta häntä. Jack hyppää seinän kautta savupilven suojissa räjähdysten tehneen maagin päälle työntäen miekan maagin kaula-aukosta sisään. Jack ei huomaa kun maasta kasvaa yhtäkkiä köynnöksiä, jotka kietoutuvat hänen jalkoihinsa kamraten hänet maahan. Savu hälvenee ja Jack näkee viimeisen maagin käsi ojossa Jackiä kohti. Sotilaan rautahansikkaan alla hohtaa kirkas valo. Jack saa katsekontaktin sotilaaseen. Jackin iirikset ovat muuttuneet kirkkaan punaisiksi, paljon punaisemmaksi kuin hänen hiuksensa. Köynnökset hajoavat ja maantuvat hetkessä. Maagi seisoo vain paikoillaan, jähmettyneenä, Jackin yhä katsoessa häntä tiukasti. Jack nousee ylös ja kävelee sotilaan luokse rauhallisesti. Hän ottaa miekastaan hyvän otteen ja hän työntää sen maagin kurkusta lävitse vääntäen sitä haavassa, ja hän kaatuu maahan. "On kiire joten saatte tyytyä tähän, paskiaiset," Jack sanoo vihaisesti. Verta alkaa vuotaa Jackin silmistä kun hänen iiriksensä muuttuvat takaisin ruskeiksi, jonka seassa on hieman kirkkaan vihreää. Hän vain pyyhkäisee veren pois ja räpsyttelee silmiään. "Sumenee jo hieman." Mies ja nainen katsovat vain ihmeissään hieman veristä Jackiä. Hän vilkaisee takaisin, hymyilee hieman ja lähtee kohti kirkkoa. Kirkko on vain parin kymmenen metrin päässä kaupungin muureista joka kulkee koko kaupungin ympäri. Igronin etelä- ja itäosista alkaa heti tiheä metsikkö, paljon kuusia ja koivuja. Jack juoksee metsän poikki pienelle aukealle jossa ränsistynyt, satoja vuosia vanha kirkko sijaitsee. Metsää on hieman kaadettu ympäriltä, jotta ilmalaivat voidaan laskea sinne, mutta niitä ei näy missään. "Lähtivätkö he jo?" Jack juoksee äkkiä sisälle melkein lyöden ovet selälleen. "Ei!" Puiset penkit ovat jo täysin lahonneet ja lähes kaikki ikkunatkin on rikottu, ehjänä ovat vain Jumalia esittävät maalaukset katossa. "Ei ketään. Perhana!" Hän potkaisee lahonnutta tuolia, joka lentää parin metrin päähän hajottaen yhden kolmesta jäljellä olevasta jalasta. "Menivät varmasti Meriadoriin. Mutta millä minä sinne? Kestää pari viikkoa jalan ja ei tuolta enää vapaita aluksia löydy." Jack pyörii paikallaan ja miettii mitä tekisi. Silloin hän muistaa mitä se outo mies sanoi. "Armadaan... Täytyy mennä Sademaan kautt... Ei, Jumalkäärme on siellä. Pakko mennä Mustien vuorten läpi." Jack hieraisee hikeä otsaltaan. "Mustien vuorten... En minä sieltä osaa. Täytyy löytää joku alus tai joku mukaan. Von D!" Muistettuaan Von D:n, Jack lähtee heti ulos kirkosta ja suuntaa takaisin kohti Igronia ja Von D:n asuntoa. Liekit kaupungissa leviävät vain entisestään, ne ovat vallanneet jo yli puolet koko jättikaupungista ja toinen puoli on Medelinin vallassa. "Mitä he oikein haluavat täältä? Miksi nyt?" Jack juoksee kattojen kautta jossa Medelinin sotilaita ei näytä olevan. Ilmalaivan moottorit kuuluvat yhä pohjoisessa päin vaikka savu peittääkin sen, Medelin ei ole vielä menossa minnekään. Hän saavuttaa rakennuksen jossa Von D on. Jack on juuri hyppäämässä alas katolta kohti ikkunaa, kun yhtäkkiä hänen oikean käden keskisormea vihlaisee, kuin työntäisi neulalla lävitse. Sormen iho repeää hieman purskauttaen vanan verta ulos, ja kirkas kivenpalanen tippuu ulos sormen sisältä hajoten kuin tuhka tuuleen kun se tippuu maahan. Jackin kasvoille nousee järkyttynyt ilme. "Magiakivi... Ei vittu, D!" Jack ottaa paloportaatin ja hän juoksee viisi kerrosta alemmas. Hän syöksyy käytävälle jossa Von D:n asunto on, mutta sisältä tulee yksi Medelinin maagi. Jack vain ryntää sotilaan päälleen ennen kuin hän ehtii edes kunnolla huomata Jackiä ja hänen miekkaansa, joka pureutuu nopeasti ja tarkasti kaula-aukkoon. Jack ryntää sisään Von D:n asuntoon ja näkee hänet maassa, rinta auki ja verta joka puolella. "Ei perhana! Vittu!" Jack kaatuu maahan istualleen, melkein itkien. "Miksi!?" Tuntuu kuin kaikki kaatuisi päälle. Ei ole silti

aikaa alkaa surra. Käytävältä kuuluu huutoja, sotilaiden huutoja ja panssarin kolinaa. Tällä kertaa enemmän kuin 4. Ne lähestyvät. Jack pakottaa itsensä ylös ja ottaa sormukset Von D:n käsistä. Sormuksissa on selvästi paikka kivelle, mutta yhdessäkään ei näy mitään. "Magiakivi siis hajosi." Hän käy äkkiä läpi D:n taskut, ja löytää yhden sinisen pikkukiven, joka on todella sileä ja soikea. Jack hyppää sitten ikkunasta ulos juuri kun sotilaat ryntäävät sisälle huoneeseen. Takaapäin kuuluu räjähdys, ja salama kuuluu jyrähtävän. Kivi Jackin kädessä hohtaa kirkkaasti, ja hän tippuu maahan turvallisesti mutta heittää kiven heti pois. Jack juoksee heti pois rakennuksen näköpiiristä mistä sotilaat voisivat nähdä hänet. Hän pääsee turvallisesti kujalle, jonne hän lyyhistyy maahan polvilleen, melkein oksentaen. "Ei vittu noita kiviä..." Jack pitelee rintaansa ja tuntee sydämensä tykyttävän tuhatta ja sataa. "En pääse enää katolle. Ei auta, pakko lähteä kävelemällä." Jack pakottaa itsensä nousemaan ylös. Hän lähtee hölkkäämään eteenpäin ottaen tukea seinistä ja pidellen rintaansa kivusta. Jack tuntee Igronin kadut paremmin kuin melkein kukaan, ja hän onnistuu välttelemään sotilaita. Maagit tappavat ihmisiä kaduilla, mutta hän ei voi tehdä juuri nyt mitään, Jack vain jatkaa matkaa. Huudot ovat jo melkein kadonneet, ties mistä syystä. Enää kuuluu vain pienempiä räjähdyksiä ja rakennusten sortumisia tulen ja sotilaiden magian takia. Jack pääsee länsiportille saakka josta alkaa iso aava nummi Igronin länsi- ja pohjoisosissa jossa ei kasva melkein mitään muuta kuin ruohoa. Muutaman kymmenen kilometrin päässä pohjoiseen, hieman luoteeseen, näkyy Mustat vuoret, iso vuorijono joka muinoin eristi Igronin muusta mantereesta ennen kuin ilmalaivat yleistyivät. Hieman lännessä vuorista, osittain vuorienkin päällä, näkyy sysimustia pilviä, siellä sijaitsee Sademaa jossa sataa aina, ja jonka Jumalkäärme on ottanut asumukseksi.